

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja I. B., D., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 18. prosinca 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/892, urbroj: 401-01/11-20-4 od 11. svibnja 2020.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbija se žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Općinskog državnog odvjetništva u Splitu, broj: PPI-DO-17/2019 od 28. studenog 2019., a kojim se odbacuje njegov zahtjev za pristup zatraženoj informaciji.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu kojom zakonitost istog pobija zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešne primjene Zakona o kaznenom postupku te pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. U razlozima tužbe, u bitnom, navodi kako je prvostupanjsko tijelo dovelo tuženika u zabludu, o čemu govori zahtjev za pretragu doma i drugih prostorija, kojeg tužitelj u prilogu tužbe dostavlja, a iz kojeg proizlazi da je tužitelj bio zaposlenik MORH-a na poslovima kripto-zaštite, a ranije djelatna vojna osoba JNA i suradnik tadašnjih službi sigurnosti. Upire na mišljenje Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost od 6. srpnja 2018., zaključujući kako je nepobitno potvrđeno od strane toga Ureda da je klasificiranje ovoga predmeta ujedno deklasifikacija sadržaja, samim time i informacija o popisu suradnika tadašnjih službi sigurnosti, po kojima je i on jedan od takvih, što proizlazi iz naprijed navedenog zahtjeva za pretragu doma, slijedom čega proizlazi da je u isključivoj nadležnosti prvostupanjskog tijela deklasifikacija i dostavljanje traženih informacija, dok se ovakvim nezakonitim ponašanjem čine teška kaznena djela protiv pravosuđa Republike Hrvatske, a samim time isto i kazneno djelo opisano u članku 3. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“, broj: 79/07. i 86/12.). S obzirom na navedeno, tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti osporena rješenja tuženika i prvostupanjskog tijela te davanje zatražene informacije.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. Poziva se na navode na koje se već osvrnuo u osporenom rješenju, te upire na očitovanje Općinskog

državnog odvjetništva u Splitu od 20. travnja 2020., u kojem se, u bitnom, navodi da isti ne posjeduje navedenu informaciju i nema saznanja gdje se informacija nalazi. Vezano uz tužiteljeve navode o mišljenju Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost od 6. srpnja 2018., ističe da isto nije bilo dio ovog spisa predmeta te da iz tužiteljevih navoda nije moguće niti utvrditi odnosi li se citirano mišljenje na informaciju koja je predmet tužiteljevog zahtjeva od 18. studenog 2019. godine. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbu tužitelja i potvrditi osporeno rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti nije očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegovu žalbu. Pritom je tuženik za svoju odluku dao pravno relevantne razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, rješenje tuženika temelji se na odredbi članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI), kojom je propisano da će tijelo javne vlasti rješenjem odbaciti zahtjev ako ne posjeduje informaciju te nema saznanja gdje se informacija nalazi.

Prema pak odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Dakle, iz navedenog slijedi da, povodom zahtjeva korisnika na pristup informaciji, tijelo javne vlasti nema obvezu provoditi dokazni postupak u svrhu naknadnog stvaranja informacije s tim u vezi, nego je dužno samo omogućiti pristup određenoj, već gotovoj i postojećoj informaciji, pod pretpostavkom da takvu informaciju posjeduje.

Razmatrajući sadržaj tužiteljevog zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je osnovano zaključio da prvostupanjsko tijelo ne posjeduje traženu informaciju o popisima suradnika bivših službi sigurnosti (UDBA, KOS ili sl.), odnosno nema saznanja gdje se takva informacija nalazi.

Na drukčiji zaključak ne upućuju ni navodi tužbe, kojima tužitelj u stvari iznosi razloge radi kojih smatra da prvostupanjsko tijelo posjeduje traženu informaciju (odnosno ima saznanja gdje se ona nalazi), a koji su vezani za kazneni postupak u kojem su provedeni izvidi protiv njega zbog opisanih kaznenih djela, što, međutim, nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari. Okolnost, naime, da je u obrazloženju zahtjeva za pretragu doma i drugih prostorija od 14. rujna 2011., prvostupanjsko tijelo, pored ostalog, zaključno navelo da je tužitelj i suradnik tadašnjih službi sigurnosti, nije sama po sebi dostatna za zaključak da informaciju s tim u vezi prvostupanjsko tijelo stvarno i posjeduje, jer za takvu tvrdnju nema temelja u podacima sveza spisa.

Slijedom izloženog, tužitelj navodima tužbe nije doveo u sumnju činjenično stanje utvrđeno u postupku, kao niti pravilnost primjene mjerodavnog materijalnog prava, radi čega

ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ocijeniti nezakonitim.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 18. prosinca 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.